

У квітні цього року Чернівецьке ПТУ-14 набуло статусу "Професійного ліцею залізничного транспорту". Летять роки, неначе жовте листя за вітром, за 64 роки існування цей навчальний заклад декілька разів змінював свою назву, але не змінювався профіль підготовки робітничих професій. Домінуючим напрямком тут була підготовка майбутніх залізничників: локомотивників, вагонників, руховиків, провідників пасажирських вагонів.

До когорти педагогів, які в перші післявоєнні роки створювали училище залізничників у Чернівцях, належить Семен Бажин – педагог від Бога, людина невичерпної енергії.

Семен Семенович разом зі своїми побратимами-фронтовиками, які повернулись із фронтних доріг, взявся за педагогічну роботу. У перші роки існування нашого училища педагоги, майстри та перші учні створювали наглядні посібники, облаштовували аудиторії, майстерні, гуртожитки. Упродовж п'яти років ця робота в навчальному закладі не припинялась, щоб був належний рівень навчання та виховання учнів. Семен Бажин щодня знаходився у вирі цієї непростой та відповідальної роботи в ті нелегкі роки, виховуючи юних залізничників – дітей з буковинських та галицьких сіл. У перші роки роботи в училищі Семен Семенович викладав електротехніку, матеріалобудування в поєднанні з кресленням.

У 1947 році відбувся перший випуск вихованців училища, серед яких були: помічники машиніста паровоза, слюсарі з ремонту паровозів та вагонів, ковалі, яких скеровували на роботу в західні області

України та в Молдову, де була найбільша потреба в кваліфікованих робітниках для залізниць.

Важко підрахувати кількість хлопчаків та дівчат, яких Семен Бажин вивів у широке життя залізничників за свою понад піввікову педагогічну роботу. Він завжди чекав з цікавістю, коли його вихованці через кілька років знову прийдуть в училище на традиційну зустріч випускників та розкажуть, чого досягли в нелегкій професії залізничника. Як справжньому педагогові, йому небайдужа доля своїх вихованців, бо виховував їх власним прикладом – відповідальним

ставленням до своїх обов'язків, активною громадською позицією, цінними людськими якостями – добротою і співчуттям до ближнього.

Педагог за покликанням, Семен Бажин вів уроки з повною самовіддачею і такої ж самовіддачі вимагав від своїх юних вихованців. Семен Семенович виховав цілу плеяду молодих педагогів, які ще й нині працюють у ліцеї, навчаючи та виховуючи сучасних залізничників. Василь Сідок, Олександр Александров, Ольга Красовська, Василь Суляк – це сьогоденні викладачі, які перейняли великий досвід педагогічної роботи у ветерана й зараз успішно застосовують його на уроках із вихованцями. Як і ці педагоги, які починали своє професійне життя в молоді роки під опікою Семена Семеновича, зі щирою вдячністю його пам'ятають і майстри виробничого навчання Анатолій Сиротинський, Богдан Кусий, Олег Нешпіль – вони вже самі стали ветеранами.

Семен Бажин не бачив себе поза громадською роботою в стінах ліцею та в місті. П'ятнадцять років він був народним засідателем Шевченківського районного суду міста Чернівці. Викладаючи правознавство, Семен Семенович на уроках у своїх лекціях постійно використовував факти із життя. Він брав шефство над "проблемними" підлітками, не шкодував для них часу та енергії, допомагав заповнювати прогалини в їхньому вихованні.

Семен Бажин був невтомним ініціатором всіяких громадських починань в училищі. Тривалий час редагував стінгазету "Трудові резерви". Був також організатором і керівником агібригади "Веселий гудок", головним сценаристом, режисером тема-

тичних вечорів, початківцем доброї традиції виступів аматорів на святкуванні ювілейних дат училища та колеґ-учителів, різноманітних диспутів та цікавих вікторин.

Семен Семенович все своє життя був у середовищі молоді: навчав, переконував, виховував, щиро радів успіхам своїх вихованців, які вже трудилися на виробництві. Свою вчительську роботу він розпочав напередодні Великої Вітчизняної війни в далекій Башкирії. Війна й перервала його педагогічну роботу. Брав участь у боях на Далекому Сході, там, у вересні 1945-го була розгромлена японська Квантунська армія, що й поставило крапку в Другій світовій війні. Взимку 1946 року Семена Бажина скерували на Буковину і Чернівці разом із училищем стали йому рідними. Тут він отримав почесне звання "Заслужений вчитель України". Душевний неспокій та постійна причетність до всього доброго й корисного – його кредо, яке він проніс через нелегке і неспокійне життя педагога.

Семен Семенович Бажин залишив по собі добру згадку про свою педагогічну роботу і у колеґ-вчителів, і у вихованців, які зі щирою вдячністю пам'ятають його – учителя-новатора професійної освіти.

В останні роки вчителювання він написав поему "Начало пути", у якій описує нелегкі перші роки становлення нашого училища, перших учнів, педагогів, майстрів. Цей твір став своєрідною візитною карткою на всіх урочистостях із нагоди ювілейних дат навчального закладу, його рядки звучать у виступах теперішніх педагогів.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
випускник ЗУ №1 1955 року,
колишній машиніст м. Чернівці

Лікарня, яку було засновано у далекому 1944-му

Вузлова лікарня станції Самбір нещодавно відсвяткувала 65 років з моменту заснування. Недарма ювілей припав на свято Покрови Пресвятої Богородиці. Адже празник нагадує кожному про молитовне заступництво Божої Матері за людський рід, тоді як про здоров'я людства піклується лікар.

А починалась лікарня з вузлової поліклініки, яку було засновано 1944-го, а вже через десять років відкрито лікарню на 25 ліжок.

Попередні шість років головним лікарем цього закладу є Андрій Козич. Напередодні ювілею мені довелося зустрітись з багатьма працівниками лікарні та пацієнтами. Серед них старша медична сестра Марія Августин, яка згадує, що в цю лікарню прийшла ще дівчачу у 1960-х роках: "У нашому колективі завжди панували ввічливість і доброта, такі необхідні сьогодні людям. Усі працівники лікарні – це велика сім'я. Проблема одного працівника – проблема всього колективу. Разом переживаємо наші перемоги і наші невдачі. Так було завжди і так є сьогодні."

Головною постаттю в лікарні завжди був і є хворий, все робиться заради нього. Ця традиція залишилася донині".

"Кожен медпрацівник хвилюється за пацієнта, як за рідну людину, незважаючи на складну економічну ситуацію в країні, мінімальну заробітну плату, байдуже ставлення суспільства до лікарів, – каже головний лікар Самбірської вузлової лікарні Андрій Козич. – І коли пацієнт бачить позитивні зміни, відчуває турботу про себе і дякує нам, це додає сили та ентузіазму для подальшої роботи. У планах реформування залізничної медицини – зміна статусу лікарні, але це не міняє основне наше завдання – оберігати здоров'я залізничників".

Витримувати традиції складно – хронічна фінансова проблема – як і скрізь, – мізерна зарплата медпрацівників, медичне обладнання, що потребує оновлення. Але на щастя, залізниця дбає про свою медицину.

Анатолій Яким, голова профкому Самбірської дистанції колії, підтримує думку: "Розуміємо скруту, яка нині є, але попри це, залізниця все ж вдається фінансувати лікарню. Профспілка підтримує ту позицію, яка найбільше підходить нашим працівникам. Вони, у свою чергу, задоволені рівнем обслуговування в лікарні, але, звичайно, є й негативні моменти. Хотілось, щоб усі види обстежень лікарі проводили в Самборі, тому що інколи доводиться їхати до Львова на додаткові методи обстеження".

Тому, випробування часом та фінансовою скрутою трудовий колектив лікарні витримує гідно. Як не скрутно з бюджетними коштами, а тут скрізь чисто, нема занедбаності, характерної для деяких інших лікувальних закладів. Головний лікар Андрій Козич продовжує традиції своїх попередників, зокрема, Василя Городиського – заступника начальника медичної служби Львівської залізниці, і так само дбає про необхідні умови для лікування залізничників. Керівники лікарні вдячні

адміністрації КМС № 274 (керівник Ярослав Паранчак), дистанції колії (Ігор Сухар), дорожніх колійних ремонтно-механічних майстерень (Володимир Лапчинський), дистанції електропостачання (Степан Мицко) за допомогу в ремонті приміщень лікарні.

Велику увагу самбірські медики приділяють профілактичним передрейсовим медичним оглядам залізничників, робота яких пов'язана з безпекою руху поїздів.

"Головне завдання медичних оглядів полягає не лише в запобіганні потраплянню у професію непридатних за станом здоров'я осіб, а й у виконанні диспансерно-профілактичної функції, – розповідає завідувач поліклінічного відділення Марія Чаплинська. – Велика роль тут належить виробничим терапевтам Михайлу Собчишаку і Тамарі Лопачак. Насамперед для нас важливо передбачити хворобу пацієнта, щоб вже на ранньому етапі розпочати лікування".

Власне, у зв'язку з цим, на базі лікарні створена і функціонує лікарсько-експертна

комісія (ЛЕК), яку очолює Марія Василівна Чаплинська.

Для підтримки системи охорони здоров'я залізничників також велике значення має добровільне медичне страхування. Нині ці функції виконує Лікарняна каса, яка створена на залізниці і є своєрідною гарантією якісного медичного обслуговування залізничників. Самбірські медики вважають, що Лікарняна каса – це своєрідний прогрес, еволюція медичного страхування. І вона значно ефективніша, ніж звичайне медичне страхування.

Завдяки керівництву медичної служби, яку очолює Михайло Яворський, лікарня тепер має у своєму розпорядженні необхідну апаратуру для проведення повного медичного обстеження пацієнтів. Відкрито кабінет ультразвукової діагностики, у рентген-кабінеті замінено на більш сучасний рентгеновський апарат. У клініко-діагностичній лабораторії проводяться клінічні, біохімічні, паразитологічні дослідження за сучасними методиками та з допомогою якісно нових реактивів і тест-систем.

Функціонує ендоскопічний кабінет, який надає діагностичну, лікувальну та консультативну допомогу хворим. Цьому сприяє і нове обладнання (ендоскопічні апарати – "Olympus" DIF – Тип Е та "Pentax" FD – 29W). Тепер хворим нема потреби їхати до Львова, обстеження шлунково-кишкового тракту можна зробити і в Самборі.

Самбірська вузлова лікарня відзначила своє 65-ліття. Це – тривалий етап і у біографії лікарні, і в трудовому літописі залізничного вузла. Про це насамперед свідчать вдячні слова пацієнтів.

Непомітна, важка і часто невдячна, але дуже потрібна – повсякденна робота фахівців у білих халатах. І хоч не усі результати їхньої роботи помітні одразу, однак пацієнти дуже вдячні лікарям і медичним сестрам за їхню чуйність та професіоналізм.

Ярина ФЕДЬКІВ
Фото автора